

sanghaji expo

nelyszín m 1:500

2010-ES SANGHAI VILÁGKIÁLLÍTÁS MAGYAR PAVILON KÜLSŐ ÉS BELSŐ KIALAKÍTÁSA

KIS GÖMBÖC... Hol volt, hol nem volt, hetedhét országon túl, ahol a kis kurtá farkú malac túr, volt egyszer egy szegény ember, annak felesége és három leánya. Egyébük sem volt a világon, mint egy kicsi malacok, no, hanem azt dajkálták is ám! Jó kövéren meghibáltak, hogy majd kirépedj. No, hogy kárba ne menjen a malacok, leölték, megperzselték, szőlőmáját, húsát, kókostorta a fölére tettek, s a fűvel át ecetbe leaszakálták meg s ették. Tavasszal a malacokból nem volt egyelő, csak a kis gömböc. Monda egyszer a szegény asszony az idősebb leányának: - Erősz, leányom, menj fel a parklára, s hozd le a kis gömböcöt. Főleggy a leány, le akarja venni a gömböcöt, de ahogy hozzájárt csak megasztál a gömböc: - Mit akarsz hé, meg akarsz enni? Majd megasztal enni! - S szál harm, bekapt! A szegény asszony nem tudta elgondolni, hogy hol marad olyan sokáig a leány, kiú a kúszócsó, menjen a nénye után, hozzák már azt a gömböcöt. Főleggy a leány, de az a fűpen úgy jekt, mint a nénye, a kis gömböc: - hahem! - bekapta Hé, megasztalt a szegény asszony! Hogy s még lejt nem látott, hogy ilyen sokáig odamaradának amatt a haszontalan kis gömböc miatt. - Erősz, leányom - mondta a legsebb leányrak -, szólj a nényednek, hogy hozzák már a gömböcöt, mert a parklaktól hátrahátródom. Főleggy a leányrak nagy sebesen, oda a kis gömböcöt is bekapta. - Ha megasztalok - mondta a szegény asszony - majd lefocok én felétek gömböcötökkel, mindenestül. Főszaklat a leány nagy haraggal, no de ha kiköszel, ott is maradt, a kis gömböcöt is - hahem! - bekapta. Jó háza a szegény ember, hát nincs se asszony, se vascora. Keresi, kábéja: Hé, asszony, hé, hol vagy, mere leltél? Kibáta a leányrak, hirtök-prök sem volt. Benzött az ágy alá, a kályha mög, főkálást minden szegénynek, nem voltak sehol. Aztán felment a parklára, hátha ott vannak. Ott megasztal a kis gömböcöt. Gondolja maglára: majd megst maglén, bevága a kis gömböcöt, s leze vascora, ha nincs s lthon az asszony. De ahogy odament, a kis gömböcöt mégsegen rákálást: - Mit, te is meg akarsz enni? Abból nem lesz semmi! - S hahem! - bekapta a szegény ember is. No, hol az ilyen csúnya volt előző is, hogy a kis gömböc le nem szakadt: négyet meg ebit valahogy, de mikor a szegény ember is bekapta, puff, leszakadt a leoszt. Aztán elkezdett garálni, legurult a lélek, ki az odára, az udvarból ki az udvar, ottan abból egy seny kezdé ember is asszonyt, s azok is bekapta továbbörül, ki az országúra, ott szembajolt vele egy negyemert katonára, azt is bekapta. Még ez sem volt elég a kelhetetlen gömböcnek. Gurult tovább, s az út szélén bekapt egy kondásfú, ak éppen javában etta a szegény szalmát: No, hanem a kondásfú megasztal. Egy jó hegyes, fanyéllú boka volt a kondásfú, amikor éppen bekapta, s kis megasztalt a szegény, végigharaszta. Egyrés után ömlötték ki a katonák, kapás emberek, a szegény ember s a felesége meg a három leány. Aztán futót mendenk, amora látott. Ötbaragát az árk szélén a kirépedt kis gömböcöt. Ha a kis gömböc ki nem repcöt volna, az én mesém is tovább tartott volna.

